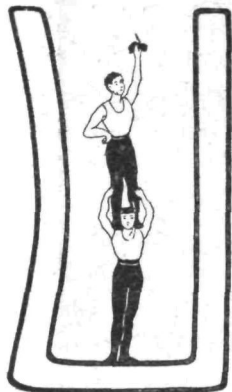

IVO TROŠT:

Bajka o žitnem klasju.

roč veter je dahnil z južnega zapada in zaplovil po dolgih žitnih njivah v nedozirno dalj. Rumeno klasje je zavalovilo pod prozornimi krili kot velikanško zlato morje. Veter je čutil njegov topli, vse oživlajoči dih in zaslutil v njem novo življenje.

Z neba se je smehljalo poletno solnce in zadovoljno opazovalo zabavo vetra. Tudi oblaki so gledali le od daleč, kako se uči veter plavanja v nedosežnem žitnem morju. Le pokošena, gola dobrava ob porobju njiv ni umela, kaj pomeni to valovanje. Prezgodaj so jo bili oskubili. Nemo je gledala in brezumno. Vetru se smili, pa ji pošepne mimogrede smehljaje: »Življenje prinašam in smrt, soseda. Kakor sedaj valovi žito pod mojimi krili, zavalove človeška srca, ko bo zrnje, srečno spravljeno v žitnicah.«

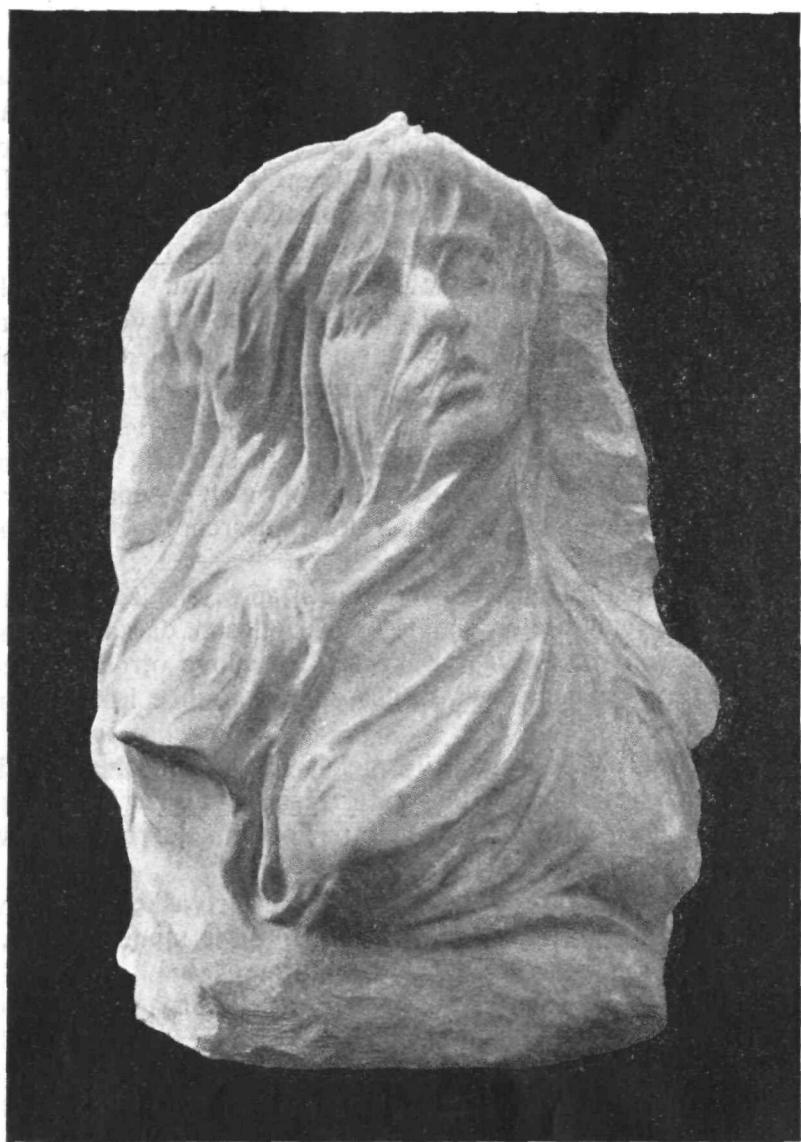
»Mhm!« prikima malomarno dobrava in se s tem izda, da ne ume pojasnila. Zato pošepne veter vnovič in tako glasno, da zavalovi s kratkimi kodri celo sama dobrava: »Kako šele vzvalove otroška srčeca, ko zazro iz tega zrnja pečeni kruh, dišeče žemlje, rogliče in praznične potice!«

»Mhm!« se zareži dobrava, ki je nekaj slišala o drobnih zobkih in dobrem kruhku. »Seveda.« pristavi veter resno, »toda zrnju pojem danes o bližnji smrti. Strto bo v drobno belo moko, in šele potem bo veselje vsem zemljanom«.

Dobrava ni umela pojasnila, ni umela tihe mrtvaške pesmi, vršče prav sedaj med klanjajočimi se klasovi. Vetru se je mudilo naprej, samo naprej, da je samega sebe dohajal, prehajal in srečeval kakor orjaški veloletok, izlivajoč se v neznano morje, brez prestanka črpa v oblake prav iz istega morja nove vodne zaloge, ki jih pozneje zopet zbira iz studencev v reke ter vabi neprenehoma v svojo bližino, drvečo v neznano morje. Plaval je po dolgih njivah rumenega klasja v daljno dalj kot po velikanškem zlatem morju. Mehko in prožno se je vse valovalo pod njegovimi krili. Slutil je v današnji smrtni pesmi novo življenje — vsakdanji kruhek, dobrava je samo molče strmela z enoličnim »mhm!« za njim. Božje solnce se je smehljalo z neba, in beli oblaki so se hihetaje poskrili po nebesnih koteh: »Ihi-hi-hi! He-he-he! Toliko drobnih zobkov in dovolj kruha! To je veselje! Hi-hi!«

Smrtna pesmi pa niso umeli, in tudi klasovi je niso umeli. Morda je bolje tako!

Žalost